

да отстъпятъ. Сжщото стана и влѣво отъ Полка — къмъ 20-и и 2-и пехотни полкове. Изобщо, цѣлата 5-а дивизия (освенъ 3-а бригада, която не бѣ за-сегната отъ събитията при Соуджакъ дере) бѣ заставена този день отъ не-преодолими обстоятелства да отстъпи нѣколко километра.

Отстъпването на 18-и полкъ подъ натиска на противника се извърши въ, сравнително, добъръ редъ и съ последователно задържане преследва-щия врагъ.

Последнитѣ роти. — Последни отстъпиха отъ позицията 5-а рота, на капи-танъ Н. Радковъ, и 6-а рота, на подпоручикъ Атанасъ Стефановъ. Съ герой-ско упорство тѣзи две роти и по-нататкъ отъ мѣсто на мѣсто задържаха турското дръзко настѣпление, и съ това дадоха възможность да се изтеглятъ и спасятъ отъ пленъ 8-а и 9-а батареи отъ 1-и артилерийски полкъ. Въ тази тежка борба съ налитация отъ всички страни противникъ 5-а и 6-а роти отъ 18-и полкъ проявиха истинско себеотрицание и голѣма тактическа гѣвкавость. Имаше случай, когато тѣ начеваха да отстъпватъ отъ последователнитѣ си позиции, когато настѣпващиятъ врагъ се доближаваше къмъ тѣхъ на двеста крачки. Въ единъ моментъ тѣзи две юначни роти бѣха обградени отъ многочисленъ противникъ, и пленяването имъ изглеждаше неминуемо. Тъкмо тогава, обаче, тѣ бѣха енергично подпомогнати отъ бата-реята на поручикъ Тошевъ. Последната насочи най-силенъ огънь по турскитѣ вериги, прикова ги за известно време намѣсто, и храбритѣ 5/18-а и 6/18-а роти успѣха да се отскубнатъ отъ застрашаващата ги опасность.

Спирането на отстъпващитѣ части, за да стрелятъ срещу преследващия ги противникъ ставаше все по-трудно и по-трудно. Откритата равна мѣстность, нарушениятъ строеви редъ и опустошителниятъ противниковъ огънь бѣха извънредно препятствие въ този критически моментъ на боя. Само смѣлостъта, личниятъ примѣръ и самообладанието на командиритѣ даваха възможность да се възстановява отъ мѣсто на мѣсто реда и да се дава отпоръ на врага... Затова, обаче, бѣха нуждни крайни усилия отъ страна на всички командири, и тѣ ги даваха съ най-голѣмо себеотрицание. Командирътъ на 18-и полкъ — подполковникъ К. Антоновъ, за да спре увлѣчената въ отстъпване 4/18-а дружина, грабна развѣтото полково знаме и, следванъ отъ адютанта на полка, капитанъ Илчевъ, и командира на дружината, майоръ Чолаковъ, тръгна срещу противника... Неговиятъ примѣръ, неговиятъ зовъ: „Ура, напредъ, юнаци!“ и грѣмкото подемане на „Шуми Марица“ отъ Полковата музика, дадоха своя ефектъ... Отстъпващитѣ бѣха не само спрѣни, но и върнати срещу нали-тащия многочисленъ врагъ. Сега 4/18-а дружина тръгна срещу противника. На около 300 крачки по-напредъ настѣпваше съ сжщата цель — да спира турския напоръ—и една дружина отъ 45-и полкъ. При своето обратно настѣп-ване 4/18-а дружина бѣ изминала вече 500 крачки, когато дружината отъ 45-и полкъ, притисната отъ турцитѣ и обхваната отъ общата маса на отстъпва-щитѣ части, бѣ увлѣчена назадъ... Вълната отъ отстъпващи войници тогава обхвана 4/18-а дружина, и тя отново бѣ увлѣчена отъ масовото отстъпване.